vutamata. 1930. aastast kuni viimase ajani võime majanduspoliitiliste abinõude tulemustes üldjoonis leida kaks lahkuminevat perioodi, mis teravajooneliselt kinnitavad selle väite reaalsust.

Kriisiolustiku arenedes olid majanduspoliitilised abinõud suunatud majandusliku tasakaalu säilitamisele ja kriisiraskuste pehmendamisele. Majandusliku tegevuse koondumisprotsessi ei suutnud aga kohandatud majanduspoliitilised abinõud pidurdada; mõned, mis kujunenud olustikus osutusid paratamatuks, kiirendasid isegi koondumisprotsessi käiku. Teised jällegi aitasid küll kaasa kriisiraskuste pehmendamiseks, kuid üldiselt mitte rohkem, kuna taandavad põhivoolud olid väljaspool majanduspoliitiliste abinõude mõjupiirkonda.

Viimasel kahel aastal on majanduspoliitiliste abinõude käsitlus kooskõlas majanduse tõusuliikumisega ja seetõttu on ka tulemused tagajärjekamad. Majanduspoliitiliste abinõude rühmitusel võiks lähtuda kahest seisukohast: ühelt poolt abinõud, mis soodustavad siseriiklikku majanduskorrastust ja teiselt poolt — majanduslikkude vahekordade konsolideerumist teiste riikidega.

Möödunud aastal jätkus majanduspoliitikas siseriikliku majanduskorrastuse alal sama suund, mis aasta varem. Eriti ulatuslikke muutusi abinõudes kui ka nende käsitluses ei toimunud. Tootmisalade tegevusvõime tõstmiseks jätkati põllumajanduslikku toetusaktsiooni, olgugi enam piiratud ulatuses, sest põllumajandussaaduste hindade tõus vähendas toetusvajaduse ulatust. Tööstuse alal kaaluti põhjalikumalt kontsessioonisüsteemi maksmapanekut, mis arvatavasti teoks saab käesoleval aastal. Seni võidi uute ettevõtete asutamist teataval määral kontrollida olemasolevate seaduste põhjal ja eriti uute masinate

Eesti kroonika 1935, lk. 62